

Sygn. akt V KK 519/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **P. Ć.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 grudnia 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 9 czerwca 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. G., Kancelaria Adwokacka S., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.**
- 3. zwolnić skazanego z kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P. Ć. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 stycznia 2019 r. w P., przy ul. Z. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 180 zł od A. K. uprzednio używając wobec niego przemocy i doprowadzając go do stanu bezbronności, poprzez dwukrotne uderzenie ręką, w tył głowy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc już uprzednio

skazanym w warunkach art. 64 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt II K 32/14, na karę 4 lat pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z użyciem przemocy, tj., za czyn z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 09.11.2013r. do 10.02.2014 r. oraz od 18.05.2014 r. do 13.02.2018 r., tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

2. w dniu 20 lutego 2019 r. ok. godz. 12.00 w S., przy ul. W. groził pozbawieniem życia i zdrowia A. K., przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym realną obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się będąc już uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt II K 32/14, na karę 4 lat pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. za czyn z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 09.11.2013r. do 10.02.2014 r. oraz od 18.05.2014 r. do 13.02.2018 r., tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3. w okresie od 2 lipca 2018 r. do 15 listopada 2018 r. w S. w woj. zachodniopomorskim nie stosował się do postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt II Ko 305/18, w którym orzeczono zabezpieczenie w postaci elektronicznej kontroli miejsca pobytu oraz poddania się terapii w postaci ambulatoryjnego leczenia odwykowego połączonego z leczeniem seksuologicznym w Samodzielnym Publicznym Specjalistycznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej „Z.” w S., ul. Ż., S., tj. o czyn z art. 244b § 1 k.k..

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w S., w sprawie o sygn. akt V K (...), w punkcie I uznał oskarżonego P. Ć. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wskazanego w punkcie pierwszym zarzutu i za to przestępstwo, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności. W punkcie II części dyspozytywnej wyroku uznał oskarżonego P. Ć. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wskazanego w punkcie drugim zarzutu i za to przestępstwo, na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. W punkcie III sentencji Sąd uniewinnił oskarżonego P. Ć. od popełnienia zarzucanego mu czynu wskazanego w punkcie trzecim zarzutu. Nadto w punkcie IV wyroku na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego P. Ć. w punktach I i II i orzekł wobec oskarżonego

karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto w punkcie V wyroku na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. Ć. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie od 21 lutego 2019r., godz. 11:00. W punkcie VI wyroku na podstawie art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego P. Ć. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 400 zł tytułem opłat.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 9 czerwca 2020 r., w sprawie o sygn. IV Ka (...), w pkt I uchylił zaskarżony wyrok w części uniewinniającej oskarżonego od popełnienia czynu z art. 244b § 1 k.k. i w tym zakresie jego sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania; w pkt II w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zaś w pkt III zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 2/3 wydatków za postępowanie odwoławcze i wymierzył mu 400 złotych opłaty za to postępowanie.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego P. Ć., zaskarżając na jego korzyść wyrok Sądu Okręgowego w S. w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 08 listopada 2019 r. oraz obciążającą skazanego kosztami postępowania, tj. w pkt II i III.

Zaskarżonemu wyrokowi obrońca zarzucił mającą wpływ na treść orzeczenia rażącą obrazę przepisów postępowania, a to:

1. art. 201 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego obrońcy złożonego zarówno w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i ponowionego apelacją obrońcy od orzeczenia Sądu Rejonowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z:
 - a) opinii innego biegłego psychologa (a w razie takiej potrzeby także biegłego innej specjalności np. neurologa) na okoliczność zdolności pokrzywdzonego do prawidłowego zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń, zdolności do konfabulacji oraz podatności na sugestie;
 - b) o uprzednie zwrócenie się do przychodni funkcjonującej przy 109-ym Szpitalu Wojskowym w S. o nadesłanie pełnej dokumentacji dotyczącej leczenia A. K.,

w sytuacji gdy biegła A. I. jest specjalistą od terapii uzależnień i na co dzień nie zajmuje się psychologią kliniczną, a w konsekwencji nie miała wystarczającej wiadomości specjalnych do wydania opinii we wnioskowanym przez obrońcę zakresie o czym świadczy zarówno znajdująca się w aktach zarówno opinia pisemna, jak uzupełniająca ustna opinia, które są niepełne, nierzetelne i niejasne,

2. art. 201 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez ich niezastosowanie nie dopuszczenie oraz przeprowadzenie z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego psychologa albo opinii innego psychologa oraz ewentualnie biegłego innej specjalności (neurologa) na okoliczność możliwości świadków K. J. i A. J. do prawidłowego zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń zdolności do konfabulacji oraz podatności na sugestie, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy w S. uczynił zeznania ww. świadków podstawą uczynionych przez siebie ustaleń faktycznych, mimo że Sąd I instancji zeznania te całkowicie i słusznie zdyskwalifikował,

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji o przesłuchanie jako świadka na rozprawie apelacyjnej I. (nie M.) D. z domu J., w sytuacji gdy wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego w S. dowód ten nie zmierza do przedłużenia postępowania i miał istotne znaczenie m.in. dla oceny wiarygodności zeznań A. K., który od wielu lat utrzymywał z K. J. relacje seksualne w zamian za gratyfikacje finansową,

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zarzutów apelacji oraz zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - w szczególności nie zapoznał się z nagraniem z rozprawy, na której przesłuchany b) pokrzywdzony oraz rodzeństwo J. - a ponadto wprowadzenie do materiału dowodowego stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych dowodów zdyskwalifikowanych przez Sąd I instancji i w szczególności nadmiernemu waloru wiarygodności zeznaniom A. K., w sytuacji gdy zeznania te nie są wiarygodne, w szczególności z uwagi na fakt, że pokrzywdzony złożył zawiadomienie o rzekomym rozboju dopiero po upływie znacznego czasu od zdarzenia, mimo że w miejscu zdarzenia interweniowali policjanci, którzy zaprzeczyli twierdzeniom pokrzywdzonego, aby ten miał im zgłaszać zabór mienia przez P. Ć., ponadto

świadek po pierwsze ma kłopoty z pamięcią, a ponadto z uwagi na jego relacje intymne z K. J. miał niewątpliwy interes, aby „pozbyć się” oskarżonego, który był o to zazdrosny oraz zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonego, w szczególności - w sytuacji gdy P. Ć. nie miał żadnego motywu, aby dokonać rozboju, bowiem po pierwsze pracował zarobkowo i był wspomagany finansowo przez rodzinę, a po drugie pokrzywdzony sam polecił A. J. zakup kolejnej butelki alkoholu.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu, bez udziału stron, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podzielić należy stanowisko prokuratora, zawarte we wskazanej pisemnej odpowiedzi na nadzwyczajny środek zaskarżenia, iż tak sformułowane zarzuty kasacyjne stanowią zawołaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożoną przez siebie skargę nadzwyczajną. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu meriti, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V KK 125/12, LEX nr 1277781).

W odniesieniu do zarzutu pierwszej kasacji wskazać należy, że stanowi on w istocie powielenie zarzutów apelacyjnych z pkt 3 - 5. W tym kontekście zauważyć należy, że do zarzutów tych, tj. rzekomej obrazy art. 193 k.p.k. i art. 201 k.p.k. jakiej miał się dopuścić Sąd Rejonowy, Sąd II instancji odniósł się szczegółowo w uzasadnieniu wyroku. Jednocześnie Sąd II Instancji wskazał z jakiego powodu zdecydował się oddalić wniosek dowodowy wskazywany przez obrońcę (k. 661 i k.

661 verte, t. IV). W związku z tym nie sposób doszukać się rażącej obrazy przepisów postępowania w tym zakresie.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut opisany w punkcie 2 zarzutów kasacji. Trzeba zauważyć to Sąd procedujący ma samodzielność decyzyjną w zakresie przeprowadzenia dowodów z urzędu. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w S. podzielił ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w S.. Wskazał przy tym, iż ocena zeznań pokrzywdzonego nie nasuwa żadnych zastrzeżeń w kontekście reguł wynikających z art. 7 k.p.k., okazując się swobodną, a nie dowolną analizą złożonych depozycji procesowych. Zarówno zeznania przesłuchanych jako świadków funkcjonariuszy Policji, a także i zeznania świadków bezpośrednich w osobach K. J. i A. J. (mimo słusznie dostrzeżonych przez Sąd Rejonowy mankamentów tych ostatnich) dostarczają wsparcia zeznaniom pokrzywdzonego (s. 6 uzasadnienia SO). W związku z tym brak było powodów do tego, aby korzystać z opinii biegłych w odniesieniu do K. J. i A. J.. Sam fakt nieprzeprowadzenia z urzędu - w odniesieniu do wskazanych świadków - dowodu o jakim wskazuje obrońca nie świadczy o nieprawidłowym procedowaniu przez Sąd II Instancji. Nie sposób się w tym zakresie doszukać rażącego naruszenia prawa jakie zarzuca skarżący.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zawarty w punkcie 3 kasacji zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego w apelacji o przesłuchanie jako świadka na rozprawie apelacyjnej I. D. z domu J.. Należy podkreślić, że przepis art. 452 § 2 k.p.k. stanowi dodatkową i samodzielną podstawę oddalenia wniosku dowodowego odnoszącą się do postępowania odwoławczego. Z kolei przepis art. 170 § 1 k.p.k. zawiera ogólne podstawy oddalenia wniosku dowodowego i jako przepis ogólny ma także zastosowanie w postępowaniu odwoławczym. Jak wskazał Sąd ad quem oddalając wskazany wniosek dowodowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. „nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w jakich relacjach pozostawała K. J. z A. K., przy czym bezsporne było, że pokrzywdzony był dawnym znajomym jej rodziców i jej samej; nadto wniosek zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania” (k. 661verte, t. IV).

Wbrew twierdzeniom kasatora Sąd II instancji dokonał prawidłowej i rzetelnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku. W żadnym wypadku nie można zasadnie twierdzić, że doszło do naruszenia przepisów określonych w art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Analiza pisemnych motywów wyroku Sądu Okręgowego wskazuje, iż Sąd ten rozważył wszystkie zarzuty podniesione w środku odwoławczym oraz wskazał i wykazał dlaczego zarzuty apelacji uznał za niezasadne. Nie pominięto żadnych zarzutów i ustosunkowano się do każdego z nich. Nie sposób więc uznać, że kontrola odwoławcza była w związku z tym pozorna, chybiona, czy niepełna. Sam fakt, iż Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji obrońcy wyrażonej w apelacji nie świadczy o wadliwości kontroli instancyjnej, która - w rozpoznanej sprawie - została przeprowadzona rzetelnie i obiektywnie, z uwzględnieniem wszystkich relewantnych dla wydania prawidłowego rozstrzygnięcia okoliczności.

W tym stanie rzeczy trzeba stwierdzić, że obrońca skazanego we wniesionej kasacji nie wykazał, aby zaskarżony wyrok dotknięty był nie tylko rażącym, ale jakimkolwiek naruszeniem prawa. Konsekwencją tej oceny było oddalenie kasacji, we wskazanej kwalifikowanej formule prawnej.

Zasadnym przy tym było zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.